

บทที่ 1

บทนำ

เสื้อผ้าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ช่วยเสริมบุคลิกภาพแต่ละบุคคลตามรูปร่าง และสไตล์การแต่งกายให้เหมาะสมกับอาชีพ สถานภาพทางสังคม และความเป็นอยู่ แพทเทิร์น หรือแบบตัดสำหรับเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การออกแบบจากภาพวาดในจินตนาการ 2 มิติ เป็นภาพ 3 มิติเห็นรูปร่าง รูปทรง ไปสู่การตัดเย็บที่สามารถสวมใส่ได้จริง ในการเรียนการสอนวิชาการออกแบบแพทเทิร์นและการตัดเย็บผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ความหมาย ประวัติความเป็นมา ความสำคัญ และประเภทของแพทเทิร์นเพื่อเป็นพื้นฐานการนำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติ

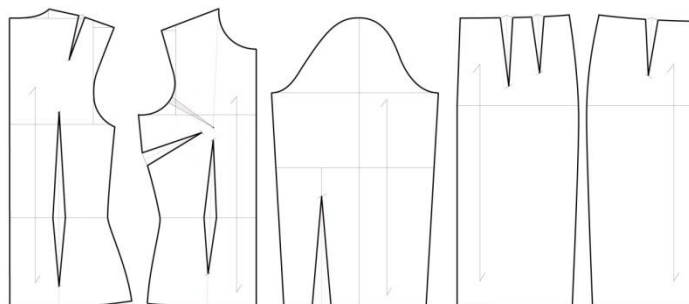
1.1 ความหมาย

ความเป็นมาของแพทเทิร์นเป็นสิ่งสำคัญหากผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของแพทเทิร์นประวัติความเป็นมาของแพทเทิร์นความสำคัญ และประเภทของแพทเทิร์น โดยสังเขป จะทำให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจกับการเรียนการสอนในบทต่อไปได้ดียิ่งขึ้น

แพทเทิร์น (PATTERN)

หากแปลตรงตัว หมายถึง แบบแผน หรือ แม่แบบ และความหมายสำหรับงานเสื้อผ้า คือแบบตัดชิ้นส่วนเสื้อผ้า

แพทเทิร์น(Pattern) คือ กระดาษแบบที่วาดมาจากจินตนาการการออกแบบของ นักออกแบบ (Designer) ซึ่งจะสร้างออกมาเพื่อให้เหมือนกับแบบที่ออกแบบไว้ และขนาดที่พอดีกับรูปร่างของผู้สวมใส่ และนำมาใช้ในการวางแพทเทิร์นหรือแบบตัดเย็บเสื้อผ้า



รูปที่ 1.1 : แพทเทิร์นหรือแบบตัดเสื้อผ้าสตรี

ที่มา : สิริชชา สำลีทอง, 2560

1.2 ประวัติความเป็นมาของแพทเทิร์น

1.2.1 ประวัติความเป็นมาของแพทเทิร์น

เพื่อความอยู่รอด มนุษย์มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้และควบคุมศิลปะแห่งการสร้างสรรคอาหาร เสื้อผ้า และที่อยู่อาศัย ให้ดำรงอยู่ต่อไปเมื่อเวลาผ่านไปมนุษย์จะยิ่งมีความชำนาญและคุ้นเคยกับการเรียนรู้และสร้างสรรค์ศิลปะดังกล่าวมากยิ่งขึ้น และเกิดการกำหนดมาตรฐาน ว่าต้องใช้วิธีการอย่างไรเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ออกมาที่น่าพึงพอใจมากที่สุด ซึ่งกระบวนการนี้ถือเป็นหน้าที่หลักของวิธีการสร้างแบบ ที่ต้องการให้งานที่ออกแบบมา มีความสมบูรณ์ตามความคาดหวัง

ในสมัยก่อนไม่ได้ให้ความสำคัญว่าเสื้อผ้าจะต้องมีความพอดีกับสรีระของผู้สวมใส่ เพราะในสมัยนั้นได้คำนึงถึงประโยชน์การใช้สอยของเสื้อผ้าเป็นหลัก และหน้าที่หลักของเสื้อผ้าคือเพื่อปกคลุมร่างกาย ต่อมาเมื่อแนวคิดด้านแฟชั่นมีพัฒนาการมากขึ้น ความพอดีของเสื้อผ้าต่อสรีระผู้สวมใส่จึงเริ่มมีความสำคัญเพราะแนวคิดดังกล่าวเชื่อว่าการที่เสื้อผ้ามีความเหมาะสมกับสรีระผู้สวมใส่ จะทำให้ผู้สวมใส่เกิดความสะดวกสบายในการทำกิจกรรมต่างๆ อย่างไรก็ตามในระยะแรกมีเพียงแต่คนรวยและมีฐานะเท่านั้นที่สามารถมีเสื้อผ้าที่ออกแบบมาพอดีกับสรีระของตัวเองได้ ยิ่งฐานะดีเท่าไรก็จะยังสามารถจ้างช่างตัดเย็บเสื้อผ้าส่วนตัวให้ตัดเย็บเสื้อผ้าเพื่อตนเองโดยเฉพาะ ในขณะที่ประชาชนคนอื่นๆ ธรรมดาทั่วไปยังต้องตัดเสื้อผ้าใช้เองหรือไม่ก็ใช้เสื้อผ้าที่คนอื่นใช้แล้ว

การออกแบบเสื้อผ้าเป็นที่รู้จักครั้งแรกในประเทศสเปน จากตำราการออกแบบชื่อ Juaande Alcega's Libro de Geometric Practica y Traca ที่ตีพิมพ์ในปี ค.ศ.1589, และตำราชื่อ La Rocha Burguen's Geometrica y Traca ที่ตีพิมพ์ในปีค.ศ.1618 ซึ่งช่วงระยะเวลาดังกล่าวแฟชั่นของสเปนมีอิทธิพลครอบคลุมการแต่งกายในทวีปยุโรปทั้งหมดตำราดังกล่าวได้บรรยายถึงวิธีการและข้อกำหนดเฉพาะในการตัดเสื้อผ้าสำหรับผู้ชาย ผู้หญิง นักบวช รวมทั้งอัศวินขุนนางให้กับช่างตัดเสื้ออย่างละเอียดต่อมาตำราอย่างเช่น L'Art du Tailleur by de GarsaultและDiderot'sL'Encyclopédie Diderot et D'Alembert: arts de l'habillement, ที่ตีพิมพ์ออกมาในช่วงยุค 1700s ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับข้อกำหนดเรื่องการวัดตัวและขนาด รวมถึงวิธีการตัดเย็บเสื้อผ้า ความพอดีของเสื้อผ้าต่อสรีระผู้สวมใส่ และการสร้างแบบเสื้อผ้าให้กับช่างตัดเสื้อมืออาชีพ



รูปภาพที่ 1.2 : แพทเทิร์น (แบบตัด)

ที่มา : Alabama Chanin เข้าถึงได้จาก<http://journal.alabamachanin.com/2016/05/history-of-patternmaking>

ในยุค 1800s ตำราการตัดเย็บเสื้อผ้าสำหรับครัวเรือน ได้ลดการเน้นเรื่องเทคนิคในการตัดเย็บน้อยลงจากเดิมเพื่อให้ผู้ตัดเย็บเสื้อผ้าเกิดความเข้าใจได้ง่ายเพราะกระบวนการสอนจากตำราดังกล่าวไม่มีความซับซ้อนเกินกว่าที่จะเข้าใจได้ ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากโดยเฉพาะในกลุ่มสตรีองค์กรการกุศล ตำราการตัดเย็บเสื้อผ้าที่มีชื่อเรื่องน่าสนใจอย่างเช่น Instructions for Cutting Out Apparel for the Poor และ The Lady's Economical Assistant มีการพิมพ์รูปแบบเสื้อผ้าสำหรับตัดเย็บเท่ากับขนาดจริง เพื่อให้ผู้อ่านนำไปใช้ตัดเสื้อผ้าเองได้จริง นอกจากนี้ตำราชื่อ Workman's Guide ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับแบบเสื้อผ้าสำหรับการตัดเย็บและรูปภาพของเสื้อผ้าที่ตัดเย็บเสร็จแล้ว พร้อมรายละเอียดครบถ้วน และยังมีการสอนวิธีการร่างรูปแบบเสื้อผ้าอีกด้วย



รูปภาพที่ 1.3 : อุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างแพทเทิร์น

ที่มา : Alabama Chanin เข้าถึงได้จาก<http://journal.alabamachanin.com/2016/05/history-of-patternmaking>

ในช่วงยุคเดียวกันนี้ นิตยสารสตรีได้รับความนิยมมากและการออกแบบเสื้อผ้าที่มีการพิมพ์ลาย ได้รับความนิยมมากเช่นกัน ซึ่งส่งผลให้สตรีทั่วไปสามารถเข้าถึงเสื้อผ้าแฟชั่นได้ง่ายขึ้นกว่าเดิม อย่างไรก็ตามรูปแบบเสื้อผ้าพิมพ์ลายดังกล่าวได้แสดงบนหน้านิตยสารและยากต่อการนำมาใช้ในชีวิตจริง ในช่วงยุค 1850s, นิตยสารของ Sarah Josepha Hale ชื่อ, Godey's Lady's Book ได้พิมพ์แพทเทิร์นเสื้อผ้าเท่าขนาดจริงที่ออกแบบโดย Mme Demorest แต่รูปแบบที่เผยแพร่ออกมาดังกล่าวมีเพียงขนาดเดียว และไม่มีรายละเอียดการวัดขนาดเพื่อนำไปขยายต่อได้ ดังนั้นผู้อ่านจะต้องวัดขนาดแพทเทิร์นเสื้อผ้าและคำนวณขนาดที่ต้องการด้วยตัวเอง ในที่สุดได้มีการพิมพ์แพทเทิร์นเสื้อผ้าขนาดเท่าของจริงเป็นแบบแผ่นพับแนบในนิตยสารของประเทศอังกฤษที่ชื่อว่า The World of Fashions และนิตยสารอื่นๆ ก็ได้มีการเลียนแบบการพิมพ์แบบดังกล่าวออกมาช่วงยุคสงครามการเมือง ช่วงตัดเสื้อนามว่า Ebenezer Butterick ได้พัฒนากระดาษสร้างแพทเทิร์นตัดเสื้อสำหรับการตัดเย็บปริมาณมาก ซึ่งมีการจัดแยกตามขนาดตัวของผู้สวมใส่ (Size Chart) นอกจากนี้ Butterick และครอบครัวได้ตัดและพับแพทเทิร์นแต่ละแบบ และทำการผลิต แพทเทิร์นชุดสตรีสำหรับจำหน่ายเป็นจำนวนมากในเมืองนิวยอร์ก มีการคาดการณ์ไว้ว่า Butterick ได้ขายแพทเทิร์นเสื้อผ้าถึง 6 ล้านแบบภายในปี

ค.ศ.1871ไม่กี่ปีต่อมา James McCall เริ่มพัฒนาสายงานการทำแพทเทิร์นเสื้อผ้าสตรีของตนเองขึ้นมา ซึ่งทำให้สตรีชาวอเมริกันมีตัวเลือกในการเลือกเสื้อผ้าสำหรับตนเองเพราะกระดาษสร้างแพทเทิร์นเสื้อผ้าทำให้สตรีอเมริกันตัดเย็บเสื้อผ้าหรือจ้างช่างตัดเย็บเสื้อผ้าที่มีขนาดพอดีกับสรีระของตนเองและมีความทันสมัยได้ ผ่านไป 125 ปี Butterick และ McCall ยังคงเป็นหนึ่งในบุคคลที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในวงการออกแบบเสื้อผ้า

ในปีค.ศ. 1927 Joseph Shapiro ได้ตั้งบริษัทชื่อว่า Simplicity Pattern Company ซึ่งรับสร้างแพทเทิร์นเสื้อผ้าราคาไม่แพงที่บุคคลทั่วไปมีกำลังที่สามารถจ่ายได้ ซึ่งแพทเทิร์นส่วนใหญ่ที่วางขายในตลาดมีราคาตั้งแต่ 25 เซ็นต์ จนถึง 1 ดอลลาร์ แต่เนื่องจากบริษัท Simplicity patterns มีการผลิตแพทเทิร์นออกมาเป็นจำนวนมากและต้นทุนในการผลิตต่ำกว่าทั่วไปทำให้ราคาขายแพทเทิร์นเสื้อผ้ามักอยู่ที่แบบละ 15 เซ็นต์เท่านั้น ในปี ค.ศ. 1931 บริษัท Simplicity ได้ร่วมมือกับ บริษัท Woolworth Company ผลิตแพทเทิร์นเสื้อผ้าที่เรียกว่า DuBarry Patterns และได้วางจำหน่ายในราคาเพียง 10 เซ็นต์ต่อแบบ ต่อมาในเวลาเดียวกัน Condé Nast นักออกแบบแพทเทิร์น Vogue (นิตยสารโว้ก) ได้แนะนำ Hollywood Patterns โดยวางขายในราคา 15 เซ็นต์ต่อแบบซึ่งเน้นเรื่องการตอบสนองความต้องการของผู้หญิงที่สวมใส่ให้ความรู้สึกกว่าตนเองคือดาราดาราภาพยนตร์จอเงิน



รูปภาพที่ 1.4 : การสร้างแพทเทิร์นด้วยมือ

ที่มา : Alabama Chanin เข้าถึงได้จาก <http://journal.alabamachanin.com/2016/05/history-of-patternmaking>

ปัจจุบันซอฟต์แวร์และระบบรูปภาพอันทันสมัยได้ช่วยให้การสร้างสรรค์แพทเทิร์นและการตัดเย็บเสื้อผ้าเป็นไปอย่างง่ายดายมากยิ่งขึ้น ในความเป็นจริงการปฏิบัติของการพัฒนาทางเทคโนโลยีในประวัติศาสตร์การสร้างแพทเทิร์นเสื้อผ้าคือ การใช้สายวัด เริ่มมีใช้ในชวงยุค 1800 ซึ่งก่อนหน้านั้นช่างตัดเย็บเสื้อผ้าได้ใช้ระบบการวัดที่ไม่ได้มาตรฐาน ซึ่งทำให้การผลิตเสื้อผ้าเป็นไปด้วยความยากลำบาก หน่วยในการวัดแตกต่างกันไปในแต่ละที่ เช่นในประเทศอังกฤษนิยมใช้หน่วยวัดเป็นนิ้ว ในขณะที่ในประเทศฝรั่งเศสใช้หน่วยวัดเป็นเมตร และบางที่วัดขนาดแบบเสื้อผ้าโดยใช้ขนาดของมือ

หรือข้อศอกเป็นหลัก การนำสายวัดมาใช้ (ซึ่งต่อมามีการใช้วงเวียน ไม้บรรทัด และกระดาษลอกลาย) ช่างตัดเสื้อสามารถสร้างแพทเทิร์นเสื้อผ้าที่มาจากค่าคำนวณทางคณิตศาสตร์ที่เป็นแบบสามมิติตามที่ตนเองต้องการได้

การใช้กระดาษเขียนแบบได้รับความนิยมมากขึ้นเมื่อ 1) จักรเย็บผ้าสำหรับใช้ในบ้านเรือนมีราคาถูกลงและทุกคนสามารถซื้อหามาใช้ได้ 2) จำนวนนิตยสารแฟชั่นมีมากขึ้นในตลาดและ 3) การขยายบริการไปรษณีย์ในสหรัฐอเมริกาสตรีในชนบทสามารถใส่เสื้อผ้านำสมัยโดยไม่จำเป็นต้องไปซื้อเสื้อผ้าเหล่านั้นตามห้างสรรพสินค้าชั้นนำ ความสามารถของสตรีในการตัดเย็บเสื้อผ้าด้วยตนเองทำให้พวกเขามีอิสระและยังส่งเสริมเทรนด์แฟชั่นให้เกิดขึ้น การฟื้นตัวของอุตสาหกรรมตัดเย็บเสื้อผ้าในบ้านเรือนในยุคปัจจุบันบ่งบอกถึงการให้ความสำคัญของรสนิยมรายบุคคลมากกว่าแบบสมัยนิยมที่มีอยู่ในเสื้อผ้าตามท้องตลาด การตัดเย็บเสื้อผ้าในบ้านเรือนโดยใช้กระดาษแบบเสื้อมาใช้ไม่ได้ถือเป็นบรรทัดฐานอีกต่อไป เพราะยังมีวิธีการอื่นๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการสร้างแบบเสื้อผ้าได้เช่นกัน



รูปภาพที่ 1.5 : แพทเทิร์นสำเร็จรูป

ที่มา : ประรณนา เข้าถึงได้จาก

<http://topicstock.pantip.com/jatujak/topicstock/2007/09/J5796349/J5796349.html>

1.2.2 ประวัติความเป็นมาของการตัดเย็บเสื้อผ้า

สิ่งที่สำคัญที่สุดในการผลิตเสื้อผ้าคือความพอดีกับสรีระของผู้สวมใส่เสื้อผ้านั้น การตัดเย็บเสื้อผ้าเป็นศิลปะในการออกแบบ ความพอดีการเลือกสรรวัตถุดิบและการตกแต่งสำเร็จคำว่า “ตัดเสื้อ” ปรากฏออกมาเป็นครั้งแรกในพจนานุกรม Oxford ที่ตีพิมพ์ในปีค.ศ.1297 ซึ่งมาจากคำในภาษาฝรั่งเศสว่า “Tailleur” แปลว่า “ตัด” คำนี้ในภาษาละตินคือ Sartor แปลว่า คนที่ปะหรือแก้ไขเสื้อผ้า ซึ่งในภาษาอังกฤษคำว่า “Sartorial” หมายถึงเกี่ยวกับเสื้อตัดก็มาจากคำละตินคำนี้

ศิลปะการตัดเย็บในยุคกลางตอนต้น ช่างตัดเย็บนิยมตัดเย็บเสื้อผ้าเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของเสื้อเกราะกันอาวุธสำหรับผู้สวมใส่และมีการนำมาขายเป็นลำเป็นสัน เสื้อผ้างดกล้าวเป็นแบบเฉพาะมีเบาะรองภายในซึ่งผู้ใส่จะสวมใส่จะใส่ไว้ภายในเสื้อเกราะที่ทำด้วยเหล็กเป็นวงร้อยกัน เพื่อป้องกันการ

โดนทำร้ายโดยอาวุธจากฝ่ายศัตรู เนื่องจากเหตุผลดังกล่าวนี้ ทำให้สมาคมช่างตัดเย็บอาชีพในช่วงเริ่มแรกเกิดขึ้นในยุโรป การตัดเย็บเริ่มมีหลากหลายในยุโรปตะวันตกในช่วงศตวรรษที่ 12 และศตวรรษที่ 14 ก่อนหน้านี้เสื้อผ้าตัดมาจากผ้าหนึ่งชิ้นและมีการตัดเย็บเพื่อจุดประสงค์เพียงข้อเดียวคือเพื่อปกคลุมร่างกาย การตอบสนองเรื่องความนำสมัยของปัจเจกบุคคลยังไม่ได้รับความสนใจจากช่างตัดเย็บและผู้สวมใส่



รูปภาพที่ 1.6 : เสื้อผ้าในยุคเรอเนสซองซ์

ที่มา : Jenny Ramirez Alonso เข้าถึงได้จาก www.pinterest.com

ช่วงยุคเรอเนสซองซ์ เสื้อผ้าแบบหลวมๆ ที่ใส่ได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเริ่มนิยมให้มีการตัดให้สั้นลงและเย็บให้เข้ารูปเข้ากับรูปร่างของผู้สวมใส่ ก่อนหน้านั้นไม่มีความจำเป็นที่ต้องซื้อเสื้อผ้ามาใส่เพราะมีการตัดเย็บเสื้อผ้าได้เองในบ้านเรือน เมื่อผู้สวมใส่เสื้อผ้ามีความต้องการในแบบที่ตนเองชอบและไม่เหมือนใคร ทักษะของช่างตัดเสื้อจึงมีความจำเป็น ช่างตัดเสื้อได้ยอมรับว่าแนวคิดเกี่ยวกับเสื้อผ้าได้เปลี่ยนไปจากเดิม เพราะว่าเสื้อผ้าในปัจจุบันเป็นมากกว่าสิ่งจำเป็นพื้นฐาน แต่เป็นสิ่งที่ผู้คนสวมใส่เพื่อที่จะต้องการแสดงลักษณะความเป็นตัวตนของตนเองออกมาให้คนอื่นเห็น ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอสถานะหรือฐานะของตนเอง และแสดงให้เห็นว่าตัวเองดูดี ดูสวยงามเวลาได้ใส่เสื้อผ้าที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง การคงอยู่ของช่างตัดเสื้อตั้งแต่อดีตเป็นข้อพิสูจน์ว่าแนวคิดด้านแฟชั่นได้ถูกพัฒนามาตั้งแต่ต้น



รูปภาพที่ 1.7: การตัดเย็บเสื้อผ้าจากผ้าหนึ่งชิ้น

ที่มา : Alabama Chanin เข้าถึงได้จาก <http://journal.alabamachanin.com/2016/05/the-history-of-tailoring>

ช่วงปี 1100sอาชีพช่างตัดเสื้อถือเป็นอาชีพที่ถูกกฎหมายเห็นได้จากการที่ กษัตริย์ Henry ที่ 1 ได้ให้อภิสิทธิ์แก่สมาคมช่างตัดเสื้อแห่ง Oxford ในปีค.ศ.1100 หรือการที่ สมาคมวิชาชีพช่างตัดเสื้อและเสื้อเกราะในกรุงลอนดอนได้รับพระราชทานอาวุธจากราชวงศ์ในปีค.ศ.1299 ในฝรั่งเศสช่างตัดเสื้อได้รับสิทธิพิเศษจากราชวงศ์ในปี ค.ศ.1293 และต่อมาในปีค.ศ. 1588 ช่างตัดเสื้อชาวฝรั่งเศสทุกคน (ช่างตัดชุดเกราะ ช่างตัดชุดคลุมยาว ช่างตัดถุงเท้ายาว) ได้รวมตัวกันและใช้ชื่อว่า MaitresTailleursd'Habits

ในช่วงเริ่มแรกธุรกิจการตัดเย็บเสื้อผ้าทำการสอนโดยช่างฝึกหัด ในขณะที่ปรมาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในการตัดเสื้อได้สอนเฉพาะช่างตัดเสื้อที่มีฝีมือและประสบการณ์ตรงของเขาลูกมือฝึกหัดได้รับการสอนเกี่ยวกับการขึ้นรูปผ้าขนสัตว์เพื่อให้เข้ากับสรีระของผู้สวมใส่ เมื่อช่างฝึกหัดมีความเชี่ยวชาญในการขึ้นรูปดังกล่าวแล้ว พวกเขาสามารถแสดงรสนิยมและทักษะของตนโดยการมีส่วนประกอบที่เกี่ยวกับความสวยงามเข้าในการตัดเสื้อ ซึ่งเป็นการสร้างรูปแบบและเงาสะท้อนที่บ่งบอกถึงคุณสมบัติที่ดีที่สุดของผู้สวมใส่ออกมาให้บุคคลภายนอกรับรู้

ร้านตัดเสื้อส่วนใหญ่มีเจ้าของร้านเป็นปรมาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในการตัดเสื้อ ซึ่งพวกเขาถือเป็นหน้าเป็นตาของธุรกิจเพราะเป็นคนตัดเสื้อผ้าส่วนใหญ่ในร้าน วิธีการที่ปรมาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในการตัดเสื้อแต่ละคนใช้ในการตัดเสื้อนั้นแสดงให้เห็นถึงรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของปรมาจารย์ท่านนั้น เมื่อร้านตัดเสื้อมีจำนวนมากขึ้น จึงมีการจ้างช่างตัดเสื้อตามรูปแบบของปรมาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในการตัดเสื้อนั้นๆ มากขึ้น ซึ่งช่างตัดเสื้อเหล่านี้ทำงานภายใต้การบริหารงานที่เป็นลำดับขั้นที่กำหนดขึ้นโดยปรมาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในการตัดเสื้อ ถัดลงมาจากช่างตัดเสื้อจะมีพนักงานรายวันที่รับผิดชอบการตัดเย็บที่ไม่ต้องการความละเอียดมากนัก เช่น การทำนุ่นที่ขยัดในเสื้อผ้า การเย็บการวาดเส้น และการ

ทำช่องกระเป๋าบนเสื้อผ้า และ (หลังจากผ่านการฝึกงานแล้ว)การทำแขนเสื้อและปกคอเสื้อ และลำดับตำแหน่งงานชั้นล่างสุดในร้านคือเด็กฝึกงานที่รับผิดชอบในการทำความสะอาดร้านและทำงานทั่วไป และเมื่อพวกเขาทำงานของตนเองเสร็จแล้ว พวกเขาสามารถมาเรียนวิธีการตัดเย็บพื้นฐานเพิ่มเติมเพื่อยกระดับตำแหน่งงานของตนเอง ในอนาคตต่อไปก่อนที่จะมีการใช้จักรเย็บผ้าในร้านตัดเสื้อ เสื้อผ้าบางชุดจึงต้องใช้ช่างตัดชุดมากกว่า 1 คนในการตัดเย็บ ในขณะที่เดียวกันช่างตัดเย็บหลายๆ คนต้องนั่งติดๆกัน หรือหันหน้าเข้าหากัน และไขว่ข้ามลับกันเวลาทำการตัดเย็บเสื้อผ้า ในภาษาฝรั่งเศสเรียกการนั่งไขว่ข้ามว่า “assis en tailleur” หรือที่แปลว่านั่งท่าช่างตัดเสื้อ

เนื่องจากลักษณะการฝึกหัดช่าง ดังกล่าว จึงไม่มีคู่มือการตัดเย็บแบบมาตรฐานเป็นเวลาหลายร้อยปีทั้งๆ ที่มีอาชีพช่างตัดเสื้อมานานแล้ว เพิ่งจะมีคู่มือการตัดเสื้อภาษาอังกฤษ ชื่อว่า The Taylor's Complete Guide ซึ่งตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1796 หลังจากนั้นก็มีตำราการตัดเสื้ออื่นๆ ตีพิมพ์ตามมา เช่น ตำราของ Compaign และ Devere's ที่ชื่อว่า Tailor's Guide ที่ตีพิมพ์ออกมาในปี ค.ศ. 1855 และตำราของ E.B. Giles ที่ชื่อว่า influential History of the Art of Cutting ที่ตีพิมพ์ออกมาเมื่อปี ค.ศ. 1889 ซึ่งตำราเหล่านี้ได้มีการตีพิมพ์ซ้ำหลายทศวรรษ และถือเป็นแคปซูลเวลา (Time Capsule) สิ่งที่เกิดขึ้นรวมรวมสิ่งของหรือข้อมูลสำคัญในอดีตเพื่อให้คนในปัจจุบันได้ทราบเหตุการณ์ในอดีตในเรื่องของวิวัฒนาการเทคนิคการตัดเย็บเสื้อผ้าของยุคศตวรรษที่ 19 ในช่วงต้นศตวรรษ แฟชั่นเสื้อผ้าของในอเมริกาได้รับอิทธิพลมาจากแฟชั่นในปารีส, ฝรั่งเศส ขณะที่ของผู้ชายมาจากลอนดอน ประเทศอังกฤษ ในลักษณะเสื้อโหล่แคบและกระโปรงทรงระฆัง ขณะที่ผู้ชายจะใส่สูทพอดิตัวและเสื้อโค้ททรมถึงนิยมทำผมลอนดัดหยิก เสื้อผ้าของผู้ชายผู้หญิงในศตวรรษที่ 19 มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงมาเรื่อยๆ ในเวลาต่อมา เพื่อให้เข้ากับการใช้ชีวิต ทั้งกระโปรงผู้หญิงที่แคบลงเพื่อให้เดินสะดวกมากขึ้น เนื้อผ้าที่ปรับลดความหนากระหว่างฤดูกาลที่แปรปรวน ความแน่นของชุดที่เคยรัดให้เห็นเรือนร่างเมื่อต้นศตวรรษ มีการปรับเปลี่ยนให้สามารถสวมใส่ทำงานได้สะดวกมากขึ้นในปลายศตวรรษ แต่ยังคงกลืนอายุที่ได้รับอิทธิพลมาจากทางยุโรปและอังกฤษ



รูปภาพที่ 1.8 : เสื้อผ้าในยุคศตวรรษที่ 19

ที่มา : Alabama Chanin เข้าถึงได้จาก <http://journal.alabamachanin.com/2016/05/the-history-of-tailoring>

คำว่า “ช่างตัดเสื้อ” หมายถึง บุคคลที่ทำเสื้อผ้าที่ออกแบบมาโดยเฉพาะ ช่างตัดชุดพอดีตัว หรือรายบุคคลที่มีสิ่งตัดล่วงหน้า หรือ Bespoke tailor เป็นช่างที่ได้รับการยอมรับนับถือมากที่สุดในธุรกิจวงการตัดเสื้อ Bespoke แปลว่ากำหนดเอง หรือเสื้อผ้าที่วัดและตัดขึ้นมาพิเศษสำหรับลูกค้าท่านหนึ่งโดยเฉพาะ คำว่า “bespoke” หมายถึงเสื้อผ้าที่ทำตามความต้องการของลูกค้าและไม่ได้มีจำหน่ายให้กับสาธารณชน ประเทศอังกฤษถือเป็นแหล่งสำหรับ ช่างตัดชุดพอดีตัวที่มีการสั่งตัดล่วงหน้า หรือ Bespoke tailor ตั้งแต่ยุคศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา เป็นที่ทราบกันดีว่าถนน Bond Street, ถนน Saville Row และ ถนน St. James Street ในฝั่งตะวันตกสุดของกรุงลอนดอนเป็นแหล่งที่จะหาช่างตัดเสื้อสำหรับชนชั้นสูงแบบดั้งเดิม ถึงแม้ว่าช่างตัดเสื้อแบบดั้งเดิมจะมีการพัฒนาให้เหมาะสมกับสมัยนิยม แต่พวกเขายังคงไว้ซึ่งตราเอกลักษณ์สินค้าเสื้อผ้าอันเก่าแก่ที่สุดและยังคงมีชื่อเสียงเป็นอย่างมากในปัจจุบันเพราะตราเอกลักษณ์ดังกล่าวบ่งบอกให้เห็นถึงคุณลักษณะเฉพาะที่สร้างมาจากช่างตัดเสื้อปรมาจารย์ในอดีต ตัวอย่างเช่นเสื้อผ้าแบรนด์ Huntsman ที่มีมาตั้งแต่ ปี ค.ศ.1849 ยังคงเอกลักษณ์สูทแบบกระดุมเดียวมาจนถึงปัจจุบัน

การตัดเสื้อปัจจุบันนี้จะเกี่ยวข้องกับเสื้อผ้าบุรุษมากกว่าเสื้อผ้าสตรี แต่นักออกแบบเสื้อผ้าสตรีที่มีชื่อเสียงก็เคยผ่านการฝึกหัดเทคนิคการตัดเย็บมาก่อน อย่างเช่น นักออกแบบชื่อดัง Alexander McQueen ที่เป็นที่รู้จักว่าผลงานตัดเย็บของเขานั้นไร้ที่ติ ได้เริ่มอาชีพตัดเสื้อโดยการเป็นช่างตัดเสื้อฝึกหัดที่ถนน Saville Row เสื้อผ้าบุรุษและเสื้อผ้าสตรีที่ทันสมัยจะมีราคาที่สูงขึ้น เพราะต้องการการตัดเย็บที่มีความแม่นยำมากขึ้น (www.journal.alabamachanin.com, MAY 05 2016)



รูปภาพที่ 1.9 : เสื้อผ้า Alexander McQueen
ที่มา : Connie Leung เข้าถึงได้จาก www.pinterest.com

1.3 ความสำคัญของแพทเทิร์น

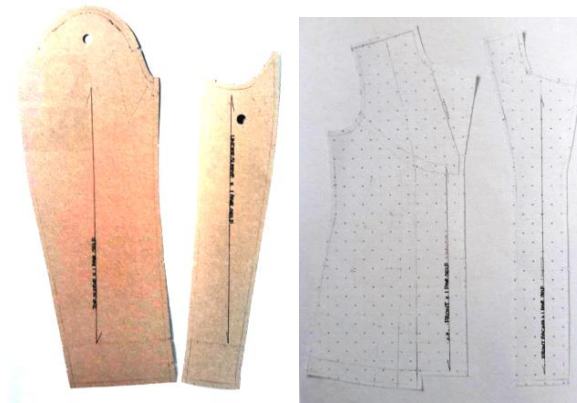
แพทเทิร์นหรือแบบตัด ที่ดีและได้มาตรฐานจะสามารถช่วยส่งเสริมให้ผู้สวมใส่ดูดี เข้ากับรูปร่างได้สวยงามเป็นลักษณะสามมิติ (3D Pattern) มีความกลมกลืนมองเห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของรูปร่างได้อย่างชัดเจนสมส่วน และยังสามารถช่วยแก้ไขปัญหาหรือจุดบกพร่องของรูปร่างผู้สวมใส่ที่เปลี่ยนแปลงตามวัย แพทเทิร์นที่ได้มาตรฐานยังสามารถนำไปใช้ในการผลิตเสื้อผ้าในระบบอุตสาหกรรมได้อีกด้วย

วิจารณ์ญาณ เป็นสิ่งสำคัญในการทำแพทเทิร์นเสื้อผ้า เมื่อใดก็ตามที่ต้องการแพทเทิร์นตัดเสื้อผ้า ไม่ว่าจะเป็นการทำแพทเทิร์นปกอกหมอน ปกอกเบาะที่นั่งโซฟา ผ้าปูโต๊ะ ผ่ากันเปื้อน หรือปกอกผ้าปูสองชั้นสำหรับคลุมเครื่องคอมพิวเตอร์ จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในปัจจัย 4 อย่างก่อนที่จะเริ่มการทำแพทเทิร์นเสื้อผ้าได้ ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. การวัดขนาด
2. วัสดุที่ใช้
3. เทคนิคที่ใช้ในการทำแพทเทิร์นและการตัดเย็บเสื้อผ้า เช่น เทคนิคการใช้จักรเย็บผ้า การเย็บด้วยมือ การติดเทป การติดกาว การโพ้งเก็บริมผ้าให้เรียบร้อย การทำซิป การทำกระดุม และอื่นๆ
4. ข้อสุดท้ายและถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด คือ หากเราต้องทำแพทเทิร์นเสื้อผ้าที่มีจำนวนมากกว่า 1 ชิ้นช่างแพทเทิร์นจะต้องทำการบันทึกและเก็บข้อมูลแพทเทิร์นเสื้อผ้าที่ตัดแล้วไว้ด้วย

ในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสามารถกำหนดปัจจัย 4 ข้อนี้ เพื่อนำมาใช้ในการทำแพทเทิร์นเสื้อผ้าได้ดังนี้

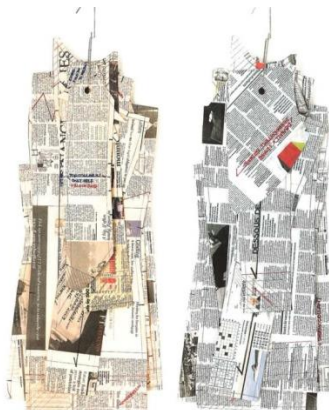
1. ก่อนการทำแพทเทิร์นเสื้อผ้า ต้องรู้เรื่องขนาด เข้าใจระบบการวัดขนาดตัวที่จะนำมาใช้
2. ต้องเข้าใจเกี่ยวกับชนิดของวัตถุดิบของผ้าที่นำมาใช้ในการตัดเย็บเสื้อผ้า เนื่องจากวัตถุดิบดังกล่าวเป็นตัวกำหนดวิธีการในการทำแพทเทิร์นเสื้อผ้า และตะเข็บที่ต้องมีบนชิ้นงาน
3. เข้าใจในโครงสร้างของการทำแพทเทิร์นเสื้อผ้า ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องรูปร่างภายนอกของชุดเสื้อผ้าที่ตัดออกมาแล้วเท่านั้น แต่อย่างยิ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการวางแผนและควบคุมอย่างชำนาญ เพื่อให้ผ้าแต่ละชิ้นที่ถูกนำมาเย็บเข้าด้วยกันกลายเป็นชุดเสื้อผ้าที่สมบูรณ์ที่สุด ซึ่งช่างแพทเทิร์นเสื้อผ้าต้องสามารถเข้าใจในเรื่องดังกล่าวได้อย่างถ่องแท้และมีความสามารถในการตัดเย็บผ้าได้
4. ในการผลิตชุดเสื้อผ้ามากกว่า 1 ชุด ต้องบันทึกและเก็บข้อมูลแพทเทิร์นเสื้อผ้าเนื่องจากแพทเทิร์นที่ใช้ในการตัดแสดงถึงลักษณะรูปลักษณะของชุดเสื้อผ้าที่ตัดออกมา เพื่อให้ชุด ทั้งหมดที่ตัดออกมามีมาตรฐานเดียวกัน จึงมีความจำเป็นที่ช่างแพทเทิร์นเสื้อผ้าจะต้องออกแบบรูปทรงของชุดที่ต้องการให้มีความสมบูรณ์มากที่สุด โดยเริ่มจากการร่างแพทเทิร์นชิ้นส่วนต่างๆ ของเสื้อผ้าก่อน ตามด้วยการออกแบบเสื้อผ้าบนแบบผ้าทดสอบ (การขึ้นผ้าดิบ) และทำการแก้ไขเพื่อให้ได้รูปทรงตามที่ต้องการ ซึ่งแพทเทิร์นที่ได้สามารถนำมาใช้ได้หลายครั้งและตลอดเวลาที่มีการผลิตเสื้อผ้า



รูปที่ 1.10: แพทเทิร์นที่ทำจากกระดาษน้ำตาล และกระดาษอ่อน
ที่มา : DENNICCHUNMAN LO.(2014).PATTERN CUTTING: หน้า 10

ถึงแม้ว่าจะมีการใช้แพทเทิร์นเสื้อผ้ากระดาษสีน้ำตาล (รูปด้านบนซ้าย) หรือกระดาษที่มีลักษณะเป็นลายจุดและกากบาท (รูปด้านบนขวา) อย่างแพร่หลาย แต่ในทางปฏิบัติจริงนั้น เราสามารถใช้กระดาษชนิดใดก็ได้ในการสร้างแพทเทิร์นเสื้อผ้า ไม่ว่าจะเป็นกระดาษหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นทางเลือกหนึ่ง เนื่องจากมีราคาถูกและสามารถสร้างแพทเทิร์นเสื้อผ้าที่ต้องการตัดได้ ตราบใดที่สามารถอ่านเครื่องหมายที่เขียนที่บนหมึกพิมพ์บนหนังสือพิมพ์สำหรับแพทเทิร์นเสื้อผ้าได้และกระดาษหนังสือพิมพ์ที่ใช้ไม่มีการฉีกขาด

แพทเทิร์นเสื้อผ้างดงามกล่าวทำมาจากกระดาษเปล่า หรือกระดาษอ่อนซึ่งมีความทนทานมากกว่ากระดาษธรรมดาอื่นๆ



รูปที่ 1.11 : แพทเทิร์นที่ทำจากกระดาษหนังสือพิมพ์
ที่มา : DENNICCHUNMAN LO.(2014).PATTERN CUTTING: หน้า11

แพทเทิร์นเสื้อผ้า ประกอบด้วยรูปร่างลักษณะของเสื้อผ้าที่มีรายละเอียดแม่นยำ มีการร่างแต่ละส่วนของแพทเทิร์นเสื้อผ้าแยกกัน ได้แก่ แขนเสื้อ ปกเสื้อ ชั้นหน้า ชั้นหลัง ส่วนไหล่และเอว ปกคอเสื้อและ

อื่นๆ ควรมีการบันทึกและจัดเก็บชุดของแพทเทิร์นเสื้อผ้า และทำการจัดเก็บข้อมูลไว้เป็นระบบระเบียบ เพื่อให้ผู้ใช้สามารถนำแพทเทิร์นเสื้อผ้ากลับมาใช้อีกตลอดการผลิตเสื้อผ้า



รูปที่ 1.12 : แพทเทิร์นเสื้อผ้าในระบบอุตสาหกรรม

ที่มา : Jennifer Beeman เข้าถึงได้จาก www.grainlinestudio.com/2015/07/21/organizing-pdf-patterns-instructions

หลังจากที่มีการเก็บข้อมูลแพทเทิร์นเสื้อผ้าแล้วขั้นตอนต่อไปคือ การสร้างต้นแบบแพทเทิร์น ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ใช้ในการตัดแปลงเป็นแพทเทิร์นเสื้อผ้าตามแบบแฟชั่น ซึ่งจะเรียนเกี่ยวกับการสร้างต้นแบบ แพทเทิร์นต่อไป อย่างไรก็ตามก่อนที่เราจะไปเรียน เกี่ยวกับการสร้างต้นแบบแพทเทิร์น จะต้องเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการวัดตัวและระบบการวัด และผลกระทบที่ได้จากการใช้เนื้อผ้าที่แตกต่างกันในการสร้างแพทเทิร์นเสื้อผ้า นอกจากนี้ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ช่างแพทเทิร์นจะต้องมีก่อนที่จะสามารถสร้างต้นแบบ แพทเทิร์นหรือแบบตัดเสื้อผ้าได้ ซึ่งก็คือ แนวคิดเกี่ยวกับเสื้อผ้าที่ต้องการจะออกแบบและทำขึ้นมาั่นเอง ซึ่งแนวคิดนี้มาจากรูปร่างของแบบเสื้อซึ่งจะศึกษาในบทเรียนต่อไป

1.3 ประเภทของแพทเทิร์น

1.3.1 การออกแบบแพทเทิร์นหรือแบบตัด

การออกแบบหรือการสร้างแพทเทิร์นเพื่อเป็นแบบตัดชิ้นงานนั้น สามารถที่จะเลือกใช้วิธีการสร้างแบบด้วยวิธีการ Draping หรือวิธีการ Drafting ก็ได้โดยขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ออกแบบที่จะเลือกใช้เทคนิคและขั้นตอนในการออกแบบตามความถนัดของผู้ออกแบบแพทเทิร์น



รูปภาพที่ 1.13 : การสร้างแพทเทิร์น

ที่มา : Rycki Symons เข้าถึงได้จาก <http://www.academyofdesign.com.au/diploma-of-fashion-design/>

1.3.2 ความแตกต่างระหว่างการสร้างแพทเทิร์นด้วยวิธีการทำบนหุ่น (Draping) และวิธีการสร้างบนกระดาษ (Drafting)

1.3.2.1 วิธีการจับผ้าบนหุ่น Draping Pattern

- 1) การขึ้นโครงสร้างแพทเทิร์นจากการจับผ้าต้องอาศัยหุ่นในการทำงาน โดยหุ่นต้องมีความเป็นมาตรฐานตามสรีระศาสตร์ซึ่งมีราคาสูง
- 2) หากต้องการปรับเปลี่ยนรูปแบบหรือขนาดของแพทเทิร์น จะต้องทำการเปลี่ยนหุ่นตามรูปแบบหรือขนาดที่ต้องการด้วย
- 3) รูปแบบโดยรวมที่ได้จะเป็นในรูปแบบ 3 มิติ เห็นภาพได้ตามจินตนาการของผู้ออกแบบ
- 4) กรณีจะนำมาเป็นแพทเทิร์นตัดผ้าจะต้องปรับแบบให้เป็นชิ้นงานแบบแบนราบ 2 มิติ ซึ่งจะมีขั้นตอนยุ่งยาก มีความคลาดเคลื่อนสูงและอาจจะมีข้อจำกัดในการปรับแบบกรณีที่มีรูปแบบดีไซน์ที่ซับซ้อนยุ่งยาก

วิธีการออกแบบแพทเทิร์นด้วยวิธีการจับผ้าบนหุ่น Draping Pattern นั้น สามารถเห็นรายละเอียดได้ทันทีในรูปแบบ 3 มิติบนตัวหุ่น กรณีทำเป็นแพทเทิร์นผ้าเพื่อผลิตปริมาณมากในระบบอุตสาหกรรมจะต้องทำการถอดชิ้นงานจากตัวหุ่นเพื่อปรับแบบชิ้นงานให้เป็นรูปแบบราบ 2 มิติลงบนกระดาษก่อนการวางเป็นแพทเทิร์นบนผ้าซึ่งมีขั้นตอนที่ยุ่งยากและมีความคลาดเคลื่อนมากกว่า



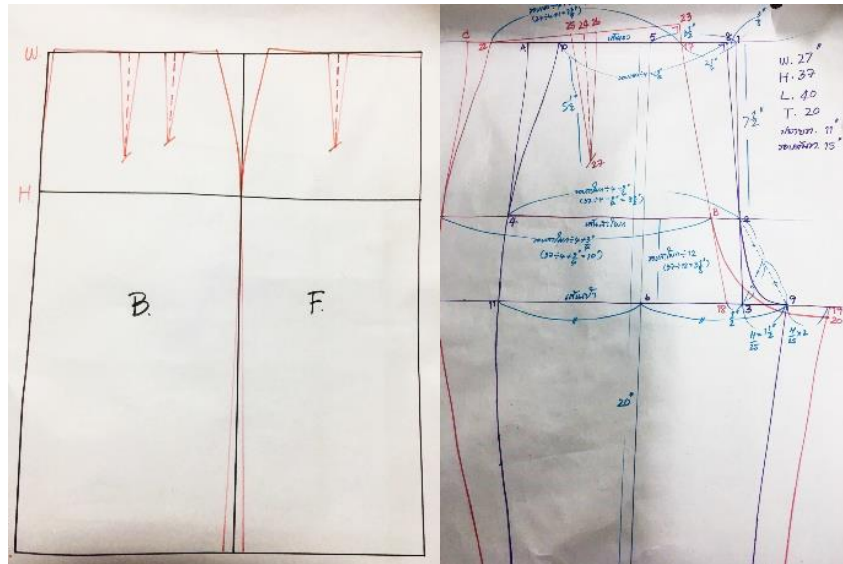
รูปภาพที่ 1.14: วิธีการจับผ้าบนหุ่น Draping Pattern

ที่มา : Casey Angco เข้าถึงได้จาก <https://caseyanne143.wordpress.com/author/caseyangco/>

การออกแบบแพทเทิร์นด้วยวิธีการจับผ้าบนหุ่นนี้จึงเหมาะสำหรับการทำต้นแบบในการออกแบบเสื้อผ้าและเหมาะแก่การทำเสื้อผ้าตัวเดียวประเภทเสื้อผ้าชั้นสูง Haute Couture วิธีนี้จึงเป็นที่นิยมที่โรงเรียนสอนออกแบบแฟชั่นนำมาใช้สอนให้นักออกแบบเสื้อผ้าเพื่อการถ่ายทอดจินตนาการได้อย่างรวดเร็วตามที่ต้องการ

1.3.2.2 วิธีการออกแบบร่างบนกระดาษ Drafting Pattern

- 1) การขึ้นโครงสร้างแพทเทิร์นบนกระดาษตามขนาดมาตรฐาน ไม่จำเป็นต้องอาศัยหุ่นในการทำงาน
- 2) สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบหรือขนาดของแพทเทิร์นได้ตามต้องการ เนื่องจากการออกแบบโครงสร้างแพทเทิร์นมาจากการคำนวณกำหนดสัดส่วนเพื่อสร้างโครงสร้างอย่างละเอียด
- 3) รูปแบบชิ้นงานจะเป็นรูปแบบ 2 มิติ จึงต้องอาศัยจินตนาการมากกว่าในการออกแบบให้ได้ตามแบบที่ต้องการ
- 4) สามารถนำมาใช้เป็นแพทเทิร์นตัดผ้าได้ทันที เนื่องจากเป็นชิ้นงานแบบราบบนกระดาษ ซึ่งมีความคลาดเคลื่อนน้อย และสามารถปรับเปลี่ยนแก้ไขชิ้นงานได้สะดวกตามความต้องการของผู้ออกแบบ



รูปภาพที่ 1.15: การสร้างแพทเทิร์นลงบนกระดาษ
ที่มา : สิริชชา สำลีทอง, 2560

การออกแบบแพทเทิร์นด้วยวิธีการออกแบบโครงร่างบนกระดาษ Drafting Paper Pattern นั้น จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมอย่างยิ่งเพื่อการผลิตสินค้าที่มีปริมาณมากหรือในระบบอุตสาหกรรม ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความละเอียดและมีความแม่นยำสูงในขั้นตอนการออกแบบ การกำหนดขนาด และสัดส่วนของตัวสินค้าให้มีความหลากหลายและสมดุลเพื่อสามารถรองรับปริมาณของผู้บริโภค และเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับทำแบบตัดเพื่อการทำแพทเทิร์นหรือแบบตัดเพื่อขึ้นงานตัวสินค้าในระบบอุตสาหกรรมเนื่องจากชิ้นงานออกแบบที่ได้จะมีความแบนราบแบบ 2 มิติสำหรับวางเป็นแพทเทิร์นตัดผ้าเพื่อป้อนเข้าสู่กระบวนการตัดเย็บต่อไป

1.3.3 แพทเทิร์นที่ใช้ตัดเย็บเสื้อผ้า

จำแนกเป็นประเภทใหญ่ ได้ 2 ประเภท คือ

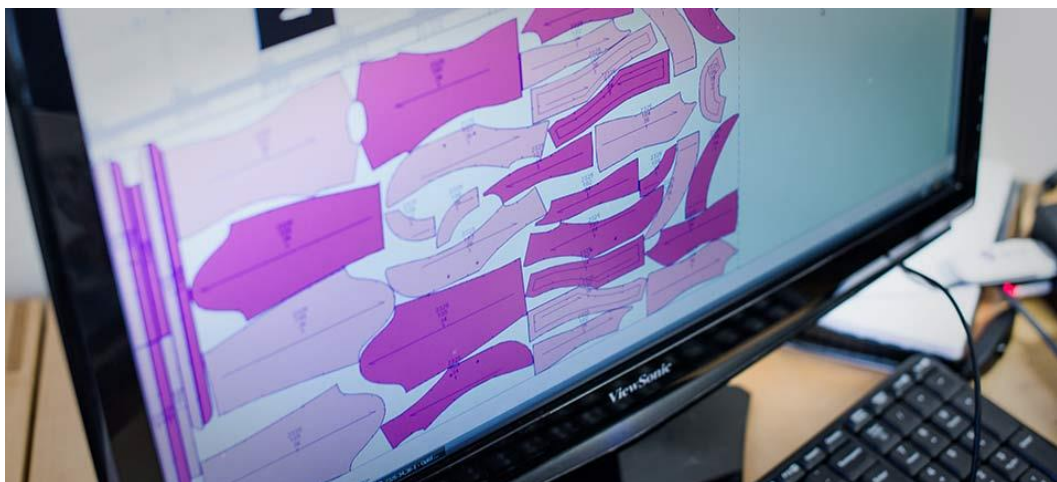
1.3.3.1 แพทเทิร์นสำหรับตัดเสื้อผ้าเฉพาะบุคคล หรือ รายบุคคลคือ การสร้างแพทเทิร์นตามขนาดตัวที่วัดได้จากผู้สวมใส่เฉพาะบุคคล คำวนการสร้างแพทเทิร์นที่พอดีเหมาะกับรูปร่างบุคคลนั้นๆ (Personal Standard Block) เพราะเป็นการวัดตัว ถอดแบบสรีระ ทั้งส่วนดีส่วนที่บกพร่องจากบุคคลนั้นในขณะที่สร้างแบบอาจมีการปรับแก้ส่วนด้อยได้บ้าง แต่จะเป็นไปตามข้อจำกัดด้านดีไซน์และรูปร่างเฉพาะบุคคล มีการนำไปใช้ข้ามประเภททำเป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปอยู่มาก แต่มักพบปัญหาจากการใช้หลายเรื่อง ตั้งแต่วิธีการสร้างที่สลับซับซ้อน ขาดการคำนึงถึงการผลิตหลายตัว ไม่สอดคล้องกับกระบวนการนำแพทเทิร์นไปใช้ตัดเย็บเพื่อการค้ามีต้นทุนค่าผ้าสูงเพราะใช้ผ้าสิ้นเปลืองและอาจมีค่าแรงการตัดเย็บราคาสูงขึ้น เป็นต้น



รูปภาพที่ 1.16 : การลองสวมใส่ (Fitting)

ที่มา : Rochelle New เข้าถึงได้จาก <https://www.craftsy.com/sewing/article/dress-techniques-for-sewing>

1.3.3.2 แพทเทิร์นสำเร็จรูปหรือที่อาจ เรียกว่า “แพทเทิร์นอุตสาหกรรม” คือ การสร้างแบบตัดเพื่อตัดเย็บเสื้อผ้าจำหน่าย ใช้ขนาดตามไซส์ที่กำหนด (Size Spec) เสื้อผ้ามาตรฐาน (Standard size) โดยใช้สูตรคำนวณเทียบให้ได้สัดส่วนเป็นโครงร่างต้นแบบแพทเทิร์น (Standard Block) แล้วจึงนำมาปรับให้เป็นแม่แบบพื้นฐาน (Basic Block Pattern) ตามประเภทสินค้าหรือตามที่ผู้ว่าจ้างกำหนดให้ผลิต โดยจะคิดค้นต้นแบบแพทเทิร์นให้มีรูปแบบหรือรูปทรงและวิธีการสร้างแพทเทิร์นที่ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเชิงการค้าและการผลิต คิดถึงความยุ่งยากที่อาจเกิดขึ้น และมาตรฐานของเสื้อผ้าตามหลักเกณฑ์มาตรฐานผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาชัดเจน (<http://www.thaipattern.com/page1.php?id=14>)



รูปภาพที่ 1.17 : การวางชิ้นแพทเทิร์นเพื่อสั่งตัดชิ้นงานในระบบอุตสาหกรรม
(Marker making OF A PATTERN)

ที่มา : LiisaTikk เข้าถึงได้จาก <http://www.tegade.com/pattern-development-from-design>

1.5 สรุปท้ายบท

แพทเทิร์น(Pattern) คือ กระดาษแบบที่วาดมาจากจินตนาการการออกแบบของนักออกแบบ (Designer) ซึ่งสร้างแบบมาเพื่อให้เหมือนกับแบบที่ออกแบบ และขนาดที่พอดีกับรูปร่างผู้สวมใส่ และนำมาใช้ในการวางแพทเทิร์น หรือแบบตัดเย็บเสื้อผ้าแพทเทิร์น (แบบตัด) ที่ดีและได้มาตรฐานจะสามารถช่วยส่งเสริมให้ผู้สวมใส่ดูดี เข้ากับรูปร่างได้สวยงามเป็นลักษณะสามมิติ (3D Pattern) มีความกลมกลืนมองเห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของรูปร่างได้อย่างชัดเจนสมส่วนและยังสามารถช่วยแก้ไขปัญหาหรือจุดบกพร่องของรูปร่างของคนเราที่เปลี่ยนแปลงตามวัย

การออกแบบสร้างแพทเทิร์นเพื่อเป็นแบบตัดชิ้นงานนั้น สามารถที่จะเลือกใช้วิธีการสร้างแบบด้วยวิธีการร่างบนกระดาษ Draping หรือวิธีการจับผ้าบนหุ่น Drafting โดยขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ออกแบบที่จะเลือกใช้เทคนิคหรือขึ้นอยู่กับรูปแบบของเสื้อผ้า

การออกแบบแพทเทิร์นและการตัดเย็บ เกิดขึ้นมากกว่า 100 กว่าปี เพราะการตัดเย็บเสื้อผ้ามีความจำเป็นสำหรับการสวมใส่ ในปัจจุบัน วิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก การตัดเย็บเสื้อได้ขยายเป็นระบบอุตสาหกรรม มีทั้งตัดเป็นรายบุคคลและเสื้อผ้าสำเร็จรูป

1.6 คำถามทบทวน

1. การออกแบบเสื้อผ้าเกิดขึ้นครั้งแรกที่ประเทศอะไร
2. แพทเทิร์นความหมายงานเสื้อผ้ามีหมายถึงอะไร
3. แพทเทิร์นมีความสำคัญอย่างไร ในอาชีพนักออกแบบเครื่องแต่งกาย
4. ปัจจัยที่สำคัญในการสร้างแพทเทิร์น ได้แก่อะไรบ้าง จงยกตัวอย่าง
5. แพทเทิร์นDraping และ Drafting มีความแตกต่างอย่างไร
6. แพทเทิร์นเฉพาะบุคคล คือลักษณะอย่างไร
7. แพทเทิร์นอุตสาหกรรม คือลักษณะอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- จิตรพี ชวาลาวันย์. (2554). **ตัดเย็บเสื้อผ้าสตรีเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ : เอส พี เอฟพรีนติ้งกรุ๊ป.
 ปรรณนา. (2559). **แพทเทิร์นสำเร็จรูป**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก
<http://topicstock.pantip.com/jatujak/topicstock/2007/09/J5796349/J5796349.html>
- ศรีนวล แก้วพราว. (2549). **การตัดเย็บเสื้อผ้า Clothing Construction HC 376**. ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Alabama Chanin. (2559). **การตัดเย็บเสื้อผ้า**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก <http://journal.alabamachanin.com/2016/05/history-of-patternmaking>.
- _____. (2559). **การสร้างแพทเทิร์น**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก <http://journal.alabamachanin.com/2016/05/history-of-patternmaking>.
- _____. (2559). **แพทเทิร์น (แบบตัด)**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก <http://journal.alabamachanin.com/2016/05/history-of-patternmaking>.
- _____. (2559). **อุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างแพทเทิร์น**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก <http://journal.alabamachanin.com/2016/05/history-of-patternmaking>.
- Casey Angco. (2559). **วิธีการจับผ้าบนหุ่น Draping Pattern**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก <https://caseyanne143.wordpress.com/author/caseyangco>. Connie DENNICCHUNMAN LO. (2014). PATTERN CUTTING
- Jennifer Beeman. (2559). **การจัดเก็บแพทเทิร์นเสื้อผ้าในระบบอุตสาหกรรม**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก www.grainlinestudio.com/2015/07/21/organizing-pdf-patterns-instructions.
- Jenny Ramirez Alonso. (2559). **เสื้อผ้าในยุคเรอเนสซองซ์**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก www.pinterest.com
- LiisaTikk. (2559). **Marker making OF A PATTERN**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก <http://www.tegade.com/pattern-development-from-design>.
- Leung. (2559). **เสื้อผ้า Alexander McQueen** [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก www.pinterest.com

- Rochelle New. (2559). การสร้างแพทเทิร์นลงบนกระดาษ. การ Fitting. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก <https://www.craftsy.com/blog/2014/03/making-a-sloper>.
- _____. (2559). การ Fitting. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก <https://www.craftsy.com/blog/2014/03/making-a-sloper>.
- Rycki Symons. (2559). การออกแบบแพทเทิร์น. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2559. จาก <http://www.academyofdesign.com.au/diploma-of-fashiondesign>.